

Brian Wilkes wint in Zandvoort

Heel eerlijk gezegd waren wij niet diep onder de indruk van het getal en het gewicht van de namen der spelers die hadden ingeschreven voor het Internationaal Open Kampioenschap, 29 en 30 juli op de Kennemer Golf & Country Club en met weinig hooggespannen verwachtingen zijn wij dan ook naar Zandvoort getogen. Toch is het allemaal nog erg meegevallen, niet alleen wat de spanning betreft — die zou er ook zijn geweest, als er na drie ronden vier spelers op 300 hadden gestaan — maar ook en vooral wat de kwaliteit van het spel betreft. We bezitten in Brian Wilkes, die in ons land al geen vreemde meer is, een kampioen van formaat, die al jarenlang tot de graag geziene spelers behoort in de continentale en Britse wedstrijden en die verleden jaar het Italiaanse Open heeft gewonnen. Zijn totale score van 279 is maar twee slagen hoger dan de score waarmee David Thomas op dezelfde baan in 1958 het kampioenschap heeft gewonnen en die toen met 65 een nieuw baanrecord heeft gevestigd.

De baan was nu dank zij de goede zorgen van de staf onder leiding van Kees Twisk zeker niet minder mooi dan in 1958 en zelfs de wind, die de Kennemerbaan juist zo interessant kan maken, liet bijwijken geheel verstek gaan. Alle voorwaarden waren dus aanwezig voor goede scores en spannend golf en dat is er ook geko-

„Nakaarten”; De Wit vertelt nog eens hoe het allemaal is gegaan in de laatste ronde

men. Er zijn twee ronden van 68 en negen van 69 door verschillende spelers gemaakt en van de eerste tot de laatste ronde is het verschil tussen de spelers in de kopgroep nimmer groter dan enkele slagen geweest.

Tijdens de eerste ronde trok de lenige kleur-ling E. W. Johnson-Sedibe de aandacht door in 32 uit te gaan, maar zijn tweede negen en verdere ronden konden hem toch niet hoger brengen dan ex aequo achtste. Ook Alan Brookes

De eerste negen met de eerste amateur. V.l.n.r. staand: Ben Shelton, Tony Moore, Denis Hutchinson, Bob Verwey, Reg Knight en Donald Swaelens; zittend: Gerard de Wit, Brian Huggett, Brian Wilkes en W. F. Smit

scheen met een eerste ronde van 69 de goede weg op te gaan, maar samen met Alasdair H. Mac Millan mocht hij tenslotte de twaalfde prijs delen.

Brian Huggett deed het beter; die begon met 69 en maakte er later nog een; dat leverde hem tenslotte de tweede prijs op. Brian Wilkes nam voorlopig nog genoegen met de tweede plaats, samen met Johnson.

Drive van Wilkes op de 15e tee

Meer tekening

De tweede ronde bracht al wat meer tekening in het veld. Wilkes nam de leiding over met een ronde van 69 voor een totaal aan het eind van de eerste dag van 139. Ook De Wit spande de verwachtingen van zijn supporters hoog door in 69 rond te gaan en met 140 de tweede plaats te bezetten, op de voet gevolgd door Huggett met 72 voor 141, Johnson met 72 voor 142 en Denis Hutchinson met 71-72 = 143. Toen zat er voor De Wit, die nu al viermaal runner-up in dit kampioenschap is geweest, nog een kans in op de titel. Maar in de derde ronde viel de beslissing.

Er werd voor de derde en vierde ronde — waarvoor alle spelers met méér dan 160 op de eerste dag werden uitgeschakeld — een nieuw veld samengesteld, waarin de spelers met de laagste scores als laatsten samen speelden, hetgeen de spanning verhoogde en blijkens de belangstelling ook als zodanig door het publiek werd gewaardeerd.

Zo zagen wij Huggett en Johnson in de derde ronde beiden op de korte vierde hole met lange putts tweeën maken. Huggett was na vijf holes

Approach van Wilkes naar de tiende green

één onder vieren en Johnson gelijk, maar Huggett wist vol te houden, terwijl Johnson langzaam terugviel.

De Wit en Wilkes maakten beiden een drie op de elfde; zij lagen toen gelijk, maar een twee op de 14e leverde Wilkes één slag voorsprong op en toen De Wit op de 15e te kort was met zijn approach en Wilkes zijn vier maakte, was De Wit twee slagen achter. Zijn supporters herademden even, toen Wilkes op de korte 17e zijn teeshot in een bunker sloeg, maar hij legde zijn explosieslag dood bij de pin voor toch een drie, terwijl De Wit's bal op de green pitchte en in de rough belandde, hetgeen hem een slag kostte, zodat hij na twee putts drie slagen achter kwam op Wilkes. Wel deed De Wit op de laatste green nog een dappere poging, maar zijn lange putt voor een drie lipte de hole en hij bleef drie slagen achter: 207 tegen 210.

Ook Huggett kwam op 210 met een derde ronde van 69, terwijl Hutchinson op 212, dank zij eveneens een derde ronde van 69, waarschijnlijk alleen nog de tweede plaats bedreigde.

Approach van De Wit naar de tiende green

Drive van De Wit op de 15e tee

Laatste ronde

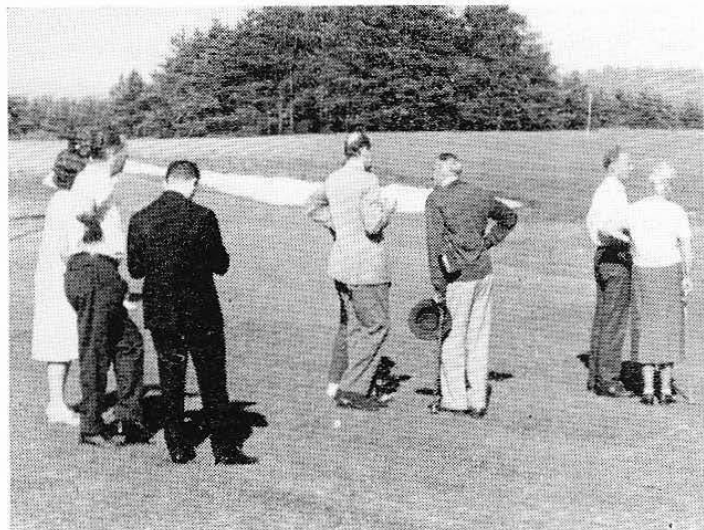
Onder deze spanning ging de laatste ronde in. Maar al spoedig bleek dat De Wit er niet in zou slagen zijn drie slagen achterstand om te zetten in één slag voorsprong. Feilloos joeg Wilkes slag na slag zijn bal van fairway naar green en als een enkele maal een drive of een approach eens iets minder goed afkwam, dan redde hij zich onverstoorbaar uit de situatie. Eénmaal slaagde De Wit er in zijn achterstand tot twee slagen te

verkleinen, toen Wilkes' teeshot op de 13e downhill in de rand van een bunker kwam te liggen en hij vervolgens de lange putt voor een vier miste. Maar op de 15e lipte De Wit's lange putt voor een vier de hole en zo kwam het einde met drie slagen verschil. Huggett, die na de derde ronde nog gelijk lag met De Wit, maakte een laatste ronde van 71 voor totaal 281 en bezette daarmee de tweede plaats.

De uitslagen luiden 1. Brian Wilkes (Zuid-Afrika) 279 (70-69-68-72) *f* 2000,—, aangeboden door de Heineken's Bierbrouwerij en de wisselbeker met replica van het N.G.C.; 2. Brian Huggett (Romford) 281 (69-72-69-71) *f* 1500,—, aangeboden door de Erven Lucas Bols en de zilveren Bolskruik (met inhoud); 3. Gerard de Wit (Hilversum) 282 (71-69-70-72) *f* 750,—; 4., 5. en 6. Bob Verwey (Zuid-Afrika) 284 (71-74-68-71); Denis Hutchinson (Zuid-Afrika) 284 (71-72-69-72) en Donald Swaelens 284 (71-74-69-70) ieder *f* 400; 7. Reg Knight (Wanstead) 288 (71-76-69-72) *f* 250,—; 8., 9. en 10. E. W. Johnson-Sedibe (Winchester) 289 (70-72-73-74); Ben Shelton (Ashridge) 289 (73-76-69-71) en Tony Moore (St. Albans) 289 (75-72-71-71) ieder *f* 133,33; 11. Arthur Devulder (Le Zoute) 291 (74-73-73-71) *f* 100,—; 12. en 13. Alan Brookes (Zuid-Afrika) 296 (69-78-72-77). Alasdair H. Mac Millan (Hamburg-Hittfeld) 296 (71-75-74-76) ieder *f* 100,—. 1e amateur: W. F. Smit (Hattem) 310 (76-75-81-78) Heineken's Cup met replica van het N.G.C.

Brian Wilkes in de bunker links van de 17e green

Koning Leopold III in gesprek met mme Prion; daarachter de heer Jacques Prion, baron de Posson en enkele deelnemers

Het grote Wereldmerk
der
Franse Likeuren

Vraagt onze uitgave:
„Le Guide du Gourmet”

Fa. Johs. Landsheer, Vondelstraat 79, Nijmegen

Een auto voor een hole-in-one

Vier jaar geleden vatten enige Luikse metallurgisten het plan op de metallurgisten, vertegenwoordigers en verbruikers uit de zes landen van de gemeenschappelijke markt van de Europese Kolen en Staal Gemeenschap bijeen te brengen in een jaarlijks golftoernooi op de Golf Club du Sart Tilman. Het succes van dit initiatief blijkt uit het feit dat het aantal deelnemers ieder jaar groter is.

Dit jaar werd het toernooi opgeluisterd door de aanwezigheid van Koning Leopold, die deelnam aan een 18-holes 3-bal stroke play en daarbij de laatste negen holes in 35 (bogey 37) speelde.

Een ander hoogtepunt was het aanbieden van een Renault Floride aan mme. Moureau als beloning voor een hole-in-one op de 10e hole. Sedert verleden jaar wordt voor deze verrichting door Renault, een verzekeringsmaatschappij en de G.C. du Sart Tilman een auto uitgelooft!

Van de Nederlandse deelnemers won R. Rahusen de eerste prijs voor de beste bruto score in de openingswedstrijd, 18 holes Stableford, met 30 punten; mevrouw Van Heeswijk werd tweede onder de niet-officiële deelnemers met 39 punten. In de sluitingswedstrijd, 4-bal best-bal tegen bogey, werden D. Hudig en A. Wileur achtste met 5 up (het beste resultaat was 10 up).

De resultaten waren boven verwachting hoog, dank zij het prachtige weer op 23, 24 en 25 juni en de uitstekende conditie van de baan; alleen de greens waren snel en moeilijk.

Bij het feestbanket was Koning Leopold tafelpresident; rechts naast de Koning zit mevr. E. Hudig-van Ommeren